

ACORD DE JUNTA DE PORTAVEUS PER L'ACOSTAMENT DELS PRESOS POLÍTIQS

El 2 de febrer, el jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena va decidir mantenir en presó preventiva l'ex conseller Joaquim Forn. En la seva resolució afirmava que existeix, encara avui, risc de reiteració delictiva. La decisió es produïa després que Forn renunciés a la seva acta de diputat. Malgrat aquest gest, el Tribunal sosté que existeix "incertesa" de que la "voluntat política" vulgui respectar "l'ordre legal" per aconseguir la independència.

Uns dies abans, el 12 de gener, el Tribunal Suprem espanyol ja havia denegat als diputats electes Oriol Junqueras, Jordi Sànchez i el propi Forn assistir als plens del Parlament. I, alhora, desestimava la petició de Junqueras de ser traslladat a una presó catalana.

L'exconseller Forn, com l'ex vicepresident Junqueras, són a la presó des del 2 de novembre, que la jutge de l'Audiència Nacional espanyola, Carmen Lamela, els va decretar presó incondicional. Per la seva banda Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, els líders de les dues principals entitats de la societat civil catalana, com Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional de Catalunya (ANC), són a la presó des del 16 d'octubre acusats de sedició. De les quatre persones, tres d'ells, Junqueras, Forn i Sànchez, són avui diputades electes del Parlament de Catalunya.

Davant d'aquesta situació d'excepcionalitat, l'Ajuntament de Terrassa ja ha exigit la seva posada en llibertat per acord de junta de portaveus.

Incomptables pronunciaments jurisprudencials consideren la presó preventiva com una mesura excepcional i que només ha de ser sostinguda quan sigui estrictament necessari i mai amb finalitat punitiva. La privació de llibertat de persones manifestament pacífiques no és l'única circumstància que genera una gran preocupació social. Les persones preses també ho estan en centres penitenciaris de fora de Catalunya. Tots ells compleixen la presó preventiva a centres penitenciaris dependents del Ministeri de l'Interior, situades a Soto del Real i Estremera, a uns 600 quilòmetres de distància de Catalunya, on hi tenen els seus domicilis, famílies i vincles afectius. Aquesta política penitenciària, entesa com un "càstig social" des de l'àmbit dels Drets Humans, ha afegit més tensió a la vida política catalana, immersa en un preocupant espiral d'excepcionalitat democràtica i jurídica. I cada cop són més veus, de dins i fora de Catalunya que veuen en els empresonaments i l'allunyament un obstacle que dificulta la normalització política amb què confia la societat catalana, independentment de les conviccions i creences.

Segons el pacte internacional dels Drets Civils i Polítics aprovat per l'ONU i el Conveni Europeu per la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, l'empresonament d'una persona s'ha d'efectuar a la presó més propera a la seva llar. Existeixen diverses normatives que qüestionen aquest procediment penitenciari, com ara el principi de seguretat de les persones detingudes o empresonades admès el 9 de desembre de 1988 per l'Assemblea General de l'ONU, que diu textualment "Si la persona detinguda o presa així ho requereix, se li mantindrà en una presó situada a una distància raonable de la seva residència habitual". O una de les regles mínimes de les Nacions Unides sobre el tractament de reclusos: "En la mesura dels possibles, els reclusos seran internats en establiments penitenciaris a prop de la seva llar o al seu lloc de reinserció social". El 6 d'octubre de 2017, el Ple del Parlament Europeu va aprovar l'anomenat Informe Begeon sobre les condicions i sistemes penitenciaris de la Unió Europea, en el qual condemna l'allunyament dels presos perquè "constitueix un càstig afegit per a les famílies dels reclusos".

La situació d'allunyament respon a una pràctica penitenciària coneguda com la dispersió que a l'Estat espanyol s'ha practicat des de l'any 1978, principalment a persones acusades per delictes de terrorisme. Una circumstància que no només afecta a les persones empresonades, que són aïllades del seu entorn i orígens, sinó també sobre les seves famílies i amistats, que han de pagar els costos econòmics i emocionals d'aquest allunyament i els riscos personals que suposa per a les famílies.

El col·lectiu pels drets humans i l'apropament de les persones preses basques, SARE, alerta que d'ençà comença a aplicar-se aquesta pràctica penitenciària, s'han produït 400 accidents a les carreteres espanyoles i han mort 16 persones familiars de preses basques.

Terrassa, ciutat compromesa amb els valors de la llibertat, la pau la defensa dels drets humans, i també compromesa en la dignificació de la vida política dels reclusos rebutja l'allunyament de llur familiars i s'oposa a normalitzar aquesta pràctica.

Per tot el que hem exposat proposem els següents acords:

PRIMER- L'Ajuntament de Terrassa expressa el seu rebuig a la decisió de mantenir en presó preventiva a càrrecs electes i representants de dues de les entitats més importants de Catalunya que sempre han actuat de manera pacífica.

SEGON.- L'Ajuntament de Terrassa considera que l'aplicació d'una mesura cautelar com la presó preventiva, adoptada pel Tribunal Suprem, dificulta la normalització de la situació política a Catalunya.

TERCER.- L'Ajuntament de Terrassa expressa la seva solidaritat a les famílies de les persones empresonades i es compromet a rebre-les i a posar-se a la seva disposició per tal d'abastir-les del suport emocional i psicològic que necessitin.

QUART.- L'Ajuntament de Terrassa considera l'allunyament penitenciari com un càstig social que vulnera els drets reconeguts pel Dret Internacional, atempta contra els drets humans i defensa que, mentre no es produeix l'excarceració i per raons d'humanitat, es procedeixi immediatament al trasllat d'Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez a centres penitenciaris catalans.